

התובע:

-נגד-

הנתבעת:

פסק בוררות

1. במסגרת תיק זה הגיש התובע ביום 19 מאי 2024, תביעה במסגרתה עתר לחייב את הנתבעת בסך כולל של 104,900 ₪ בתוספת הפרשי ריבית והצמדה כפיצוי בגין אי תשלום שכר עבודה (14,000 ₪) ועגמת בגין הלנת שכר (19,950 ₪), בגין אי קיום שימוע (28,000 ₪), בגין מענק עלייה (14,000 ₪) ועגמת נפש (10,000 ₪). עוד עתר התובע לחייב את הנתבעת בהפקת תלושי שכר לתקופת עבודתו אצל הנתבעת, לחייב את הנתבעת לשאת בכל תשלומי החובה הנגזרים משכרו, וכן, לחייב הנתבעת בהוצאות הבוררות, לרבות אגרה ושכ"ט עו"ד. התובע ציין בכתב תביעתו כי הנתבעת נמנעה לכאורה מביצוע הפרשות פנסיוניות אולם לא אותר בכתב התביעה סעד אופרטיבי נדרש בהקשר זה.
2. התובע לא צירף לתביעתו את הסכם ההעסקה שנערך ונחתם בינו לבין הנתבעת וטען כי שיחק בשורות הנתבעת בעונת 23/24 משך 4 חודשים בתמורה לשכר חודשי בסך של 7,000 ₪ בתוספת סך של 350 ₪ לכל נקודה. לטענת התובע, הנתבעת שילמה לו משך כל תקופת העסקתו סך של 1,500 ₪ בלבד.
3. כתב הגנה הומצא לבורר ולתובע בסמוך לאחר תחילת הישיבה המקדמית שקוימה בתיק בה צוין כי כתב ההגנה לא התקבל בידי מי מהצדדים.
4. בתמצית, הנתבעת מסכימה לשלם לתובע את שכרו עד ליום 7.10.23, וכן, שכר בעד תקופות שאינן שנויות במחלוקת (21 ימים בחודשים 12.23-1.24), בהתייחס לתקופות שנויות במחלוקת טענה הנתבעת כי הסכם ההעסקה סוכל מחמת חרבות ברזל ועצירת הפעילות הספורטיבית בעטיה באופן שאין היא חבה בתשלום עבור תקופה זו, לשיטת הנתבעת- התובע זכאי לשכר בסך של 9,000 ₪ בלבד עבור תקופת העסקתו אצלה (שכר המורכב משכר חודש בסך של 7,000 ₪ בתוספת 3,500 ₪ בגין 10 נקודות ליגה בהפחתת הסך של 1,500 ₪ ששולם לו).
- עוד נטען כי מרבית טענות התובע אינן בסמכות המוסד לבוררות (מבלי שניתן פירוט ביחס לאילו עילות נעדר הח"מ לכאורה סמכות לדון), כי מחמת שהתובע לא הועסק על ידי הנתבעת תקופה העולה על 6 חודשים אין היא מחויבת לבצע הפרשות פנסיוניות, כי בהתאם להוראות הסכם ההעסקה לנתבעת זכאות לסיים את העסקת התובע 14 ימים טרם סגירת חלוץ ההעברות, כי התובע לא פעל להקטנת נזקיו כמתחייב הימנו, וכן, כי התובע אינו זכאי למענק עלייה מחמת שלא נטל חלק פעיל בעונת המשחקים במלואה.
5. ישיבה מקדמית בתיק קוימה בתאריך 30.7.24. במעמד הישיבה המקדמית צומצמו המחלוקות בין הצדדים ולבקשתם ניתן צו לסיכום טענות הצדדים שעל יסודן יינתן פסק בוררות ללא צורך בשמיעת ראיות.
6. סיכום טענות התובע הוגש ביום 7.8.24.

7. לטענת התובע, לא נמסרה לו הודעה על סיום העסקתו בשום שלב, כך שלא יכול היה לאתר קבוצה חלופית ולהקטין נזקיו, עוד טען התובע כי אין לקבל את טענות הנתבעת ולפיהן אין היא חבה בתשלום שכרו של התובע בגין מלחמת חרבות ברזל, לאור הוראות סעיף 2א לחוק הגנה על עובדים בשעת חירום, תשס"ו-2006, כי טענת הנתבעת ולפיה מועד סגירת חלון ההעברות מסתיים ביום 13.3.24 מהווה משום הודאה כי היא חבה לתובע שכר בעד חודש עבודה נוסף, כי מלחמת חרבות ברזל אינה מהווה משום נסיבה שסיכלה את ההסכם בין הצדדים, וכן, כי התובע מעולם לא הוצא לחל"ת ו/או פוטר כך שאין ביכולתו לפנות למל"ל למיזוי זכויותיו. עוד הועלו טענות לפיהן בהסכם כלולים סעיפים "לא חוקיים" או "לא מחזיקים מים בבחינת בית המשפט" (מבלי שניתן פירוט ביחס לאילו סעיפים הועלו הטענות), וכן, כי התובע אינו דובר עברית ולא הבין את משמעות סעיף 7 להסכם.

עוד טען התובע כי הנתבעת זנחה בהתנהגותה את הטענה ולפיה הבורר נעדר סמכות לדון בסעדים הנתבעים או חלקם.

8. סיכום טענות הנתבעת הוגש ביום 26.8.24.

9. לטענת הנתבעת, הוראות סעיף 4ה' להסכם קובעות מפורשות כי במידה ופעילות הקבוצה תופסק על ידי ההתאחדות לכדורגל, מכל סיבה שהיא, יופסק תשלום שכר השחקנים, עוד טענה הנתבעת כי התובע היה מיוצג לאורך כל הדרך על ידי סוכן שחקנים כך שאין ממש בטענותיו לעניין הבנת ההסכם ו/או שפתו, התובע שותף ב-5 משחקים בין התאריכים 19.1.24-4.10.23, שחרור התובע משורות הנתבעת נעשה בהתאם להוראות ההסכם, התובע לא פעל להקטנת נזקיו כמתחייב, ההסכם סוכל (כמשמעות המונח בחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970), התובע זכאי לסך של 9,000 ₪ בלבד כאמור לעיל. כן, הנתבעת התנגדה להרחבות החזית שבוצעו בגדר סיכומי התובע, ובכלל זאת טענות כי סעיפי ההסכם אינם חוקיים ואינם עומדים בהוראות הדין.

10. בנסיבות אלה, בשלו התנאים למתן פסק בורות במסגרת ההליך.

11. ראשית אפנה לבחינת טענת הסיכול שהועלתה מצד הנתבעת.

בהתאם לפסיקה הנוהגת, פעולה מלחמתית בישראל אינה אירוע בלתי צפוי ומשכך מלחמה כשלעצמה אינה באה בגדר סיכול (ראה בהקשר זה ע"א 715/78 כץ נ' נצחוני מזרחי בע"מ, פ"ד לג(3) 639 (1979)). עוד יצוין כי הנתבעת ממילא גם לא הניחה בפניי מסד עובדתי ממצה כנדרש להוכחת טענת הסיכול והתקיימות רכיביה בנסיבות העניין. לפיכך, אני דוחה בזאת את טענת הסיכול.

12. מקובלת עליי טענת הנתבעת כי טענות התובע ולפיהן סעיפי ההסכם אינם חוקיים ואינם עומדים בהוראות הדין, מהוות משום הרחבת חזית אסורה ולפיכך אלה איני מוצא לדון ולהכריע בהן והן נדחות.

13. באשר לזכאות התובע לשכר עבודה, מחד, התובע טוען כי הוא זכאי לשכר עבור 4 חודשי עבודה, מאידך, הנתבעת טוענת לאור הפסקת פעילותה על ידי ההתאחדות לכדורגל והוראות סעיף 4ה' להסכם, זכאי התובע לשכר בסך של 9,000 ₪ המורכב משכר בעד חודש עבודה 1 ובגין נקודות. הנתבעת לא סתרה את טענות התובע ולפיהן הינו אזרח זר וכי לא נמסרה לידי הודעה בדבר סיום העסקתו ו/או כי לא נערך לו שימוע.

יצוין בהקשר זה כי הסכם ההעסקה אינו מסדיר את הילוך הדברים במקרה של הפרתו על ידי מי מהצדדים, אלא קובע כי הסמכות הבלעדית לידון בעניינו מוקנית למוסד לבוררות, וכן, כי מוסכם על הצדדים כי "עד 14 יום לפני תום מועד ההעברות יכול המועדון להתיר חוזה זה ולא יהיו טענות, תביעות וכיוצא בזאת."

מקום בו דרך ביטול חוזה, בהתאם לדין, הינה במתן הודעה לצד השני, וכן, מקום בו טענת התובע ולפיה מעולם לא נמסרה לו הודעה על ביטול ההסכם לא נסתרה, הפועל היוצא המתחייב הוא, כי על פניו, הסכם ההעסקה לא בוטל מעולם.

מנגד, מקום בו התובע לא עתר לאכיפת ההסכם במלואו ועד לתום עונת 23/24, לא נותר אלא לדון ולהכריע באשר לזכאותו לשכר בעד 4 חודשים (1.24-10.23). יצוין כי בשים לב כי התובע עתר לחיוב הנתבעת בשכר בעד 4 החודשים הראשונים של תקופת ההעסקה בלבד, וכן, לטענות הנתבעת בדבר זכאותה להביא ההסכם בין הצדדים לכלל סיום לאחר חלוף ההעברות כאמור, אין למעשה רלוונטיות לטענת הנתבעת בדבר החובה המוטלת על התובע להקטנת נזקיו (חובה שברי כי אינה קיימת בתקופה בה "הופסקה" הליגה, בפרט עת אין חולק כי לאחריה שב התובע לשחק בשורות הנתבעת למשך 4 משחקים- ר' בהקשר זה נספחי כתב התביעה).

בנסיבות האמורות, מבלי להתעלם מטענת התובע ולפיה הינו אזרח זר ואינו זכאי לפיצוי מאת הרשויות בישראל (בין אם רשות המסים ובין אם המוסד לביטוח לאומי), חרף הנחיות ההתאחדות לכדורגל בדבר פעילות הליגה בה משתתפת הנתבעת, ולאור דחיית טענת הסיכול לעיל, לא שוכנעתי כי קיים בסיס חוקי לשלילת זכאותו של התובע לשכר בעד 4 החודשים הנ"ל. כך, לא הוכח כי ההסכם בוטל על ידי הנתבעת כדין, באופן שמקים לתובע זכאות לשכר בעד התקופה בה העמיד את שירותיו לנתבעת.

כך, מלשון הוראות סעיף 4ה' נלמד כי הוא נסב סביב הפסקת פעילות הנתבעת, להבדיל מהפסקת פעילות הליגה בה נוטלת הנתבעת חלק, מה גם שהודעות ההתאחדות שצורפו כנספחים לסיכומי הנתבעת מורות על "דחיית" מועדי המשחקים ולא על הפסקת פעילות, באופן שלא מצאתי כי יש בהוראות סעיף 4ה' להסכם כדי לסייע לנתבעת בטיעוניה.

כך, איני מקבל את ההפרדה המלאכותית שמבקשת הנתבעת לעשות ביחס למועדים בעטיים זכאי התובע לשכר, משל בתקופת הביניים שבין המשחקים (תקופה שנכפתה על ידי ההתאחדות לכדורגל בעטיה של מלחמת חרבות ברזל) אין התובע זכאי לשכר. מדובר בהפרדה שרירותית, מוקשה, שלא ניתן לה כל פשר, ולפיכך זו נדחית.

סיכומו של דבר, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך של 31,500 ₪ בגין יתרת שכרו. בשים לב להוראות סעיף 5.ב. להסכם, הרי שסכום זה ישולם לידי התובע בערכי "נטו", קרי, לאחר ובכפוף לכך שהנתבעת תשלם לרשויות הרלוונטיות את המס ו/או הניכוי המגיע על פי דין.

14. באשר לפיצוי הנתבע בגין אי קיום שימוע, הרי שמקום בו הנתבעת לא סתרה את גרסת התובע ולפיו לא קיים לו שימוע כמתחייב, הרי שקמה לתובע זכאות לפיצוי ברכיב זה (דיון כולל ביתרת הפיצוי המגיע לתובע מעבר לשכר עבודתו יבוצע להלן).

15. הוא הדין באשר לפיצוי הנדרש בגין הלנת שכר.

16. כאמור, לא אותר סעד אופרטיבי נדרש בקשר עם ההפרשות הפנסיוניות שלא בוצעו לכאורה, כך שאיני נדרש לרכיב תביעה זה. מעבר לצריך יוער כי במקום בו התובע לא הוכיח כי היה מבוטח בביטוח פנסיוני פעיל טרם תחילת העסקתו אצל הנתבעת ממילא אין קמה לנתבעת חובה לבצע הפרשות פנסיוניות טרם חלוף 6 חודשים ממועד תחילת ההעסקה. כן, מקום בו הנתבעת זנחה בסיכומיה את טענותיה (שלא זכו לפירוט כלל) לעניין סמכות המוסד לבוררות לדון במכלול טענות התובע, איני נדרש להן.

17. ככל שהדברים אמורים עם טענות התובע לזכאות למענק עליית ליגה, מקום בו אין חולק כי התובע לא נטל חלק פעיל לאורך עונת המשחקים הרלוונטית, אין התובע זכאי למענק עלייה.

18. באשר ליתרת הפיצוי המגיע לתובע, בגין עגמת נפש, אי קיום שימוע והלנת שכר, בהתחשב בפיצוי שנפסק לתובע בעד שכר עבודתו כאמור ובשים לב לסכום ההתקשרות הכולל (6.5*7,000 ₪ + 10 נקי ליגה שאין מחלוקת לגביהן) - 1,500 ₪ שאין מחלוקת כי שולמו לתובע = סך כולל של 47,500 ₪), מוקשה לטעמי לפסוק לתובע פיצוי כפי המבוקש (סך כולל של 104,900 ₪), ויהא זה לטעמי ראוי והוגן להעמיד את התובע במצב בו היה מצוי ככל שההסכם היה מיושם עד תומו. לפיכך אני מוצא לחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בגין ראשי הנזק הנ"ל במצטבר, מעבר לשכר שנפסק לעיל, בסך של 10,000 ₪.
19. סיכומו של דבר, הריני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך של 41,500 ₪ (נטו).
20. לצד זאת, הריני מחייב את הנתבעת בשכר טרחת ב"כ התובע בסך של 3,000 ₪ ומע"מ, בסך של 1,800 ₪ בגין האגרה והפיקדון ששולמו על ידי התובע, וכן, בשכר הבורר כפי שנפסק בהליך זה בסך של 4,000 ₪ ומע"מ ושולם על ידי התובע. כן, הריני מחייב את הנתבעת להפיק לתובע תלושי שכר בגין תקופת העסקתו בשורותיה.
21. החיוב שהוטל על הנתבעת לפי האמור בסעיף 19 ישולם תוך 30 יום, שאם לא כן, יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין ממועד הגשת התביעה, יום 19.5.24, ועד לתשלום בפועל.
22. החיובים שהוטלו על הנתבעת כאמור בסעיף 20 יבוצעו על ידה בתוך 30 יום ממועד פסק בוררות זה, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית מאותו מועד ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, 6.11.24, בהיעדר הצדדים.